

Eszteró István

Miért, mire a vers?

Kvarcpoétika

*Amiért mélymerülő merül tudat-
alattiba buboréknyi önigazolásért...,
lélegzetvisszafojtva szentelni
szentjánosbogár-rajzást csillag-
örvénylésig..., halál-huzatos
sárkányfogak közt (vers)lábra
állítani eszméletlen eszme-
atlaszt, zenitre font tenyér-
vonással generálni generációkat
szépségléptékre zordon Kárpátok
fenyvesekkel vadregényes tájától
tengersík vidékig..., liliputi
leleménnyel lekötött hegylábat
oldozni, ködbe görbült gerincet
egyengetni kvarcpoétikával
gigászi Gulliver-mozdulatig...,
szívátültetésre Homo(k) sapiens
dűnés bordái közé, váljon vers
valóvízummá vízesést, fellegvárat,
oromdómot zárójelbe záró több
ismeretellenes, gyökvonásos
leszámolásnál..., legyen pilinkélő
hópihén párkány, hiátusból fel-
röppent fohász..., lélekjelenlét,
ha emberiségnyi tét kötőszót
csomózni a megmaradás csomó-
írásán... s millió csomó csomó...*

Vén vegyérték...

*Ha már a világmindenség
anyagilag egyöntetű,
mangán, szén, réz, Fiastyúkon
vakarózhat űrtyúktetű,*

*egyetemes sejtmagodba,
kérd az Urat, jó végtelen
szállingózzon augusztusi
csillaghullató éjjelen,*

*Vénusz hajójából szórva
égi szeder, nyírfalevél,
mikor reuma, csúz jajdul,
s képernyőre dermed egér,*

*kacsinthat már, nem segít csak
mennybolt árulta szelén a
vágy rúd oxidációján,
ó, sugárzó szép Heléna,*

*szív billentyűs ajtajában
hátrakötött sarkú álmod
boszorkányégető tűzben
aritmiás táncot jár most,*

*kérj telefont tapogató
angyalt, feketelyuk kútból
merjen felemelő képet
száz lemerülésig újból,*

*s ha világ periódusos
rendszere még egyöntetű,
borral itass bolygó lelket
vén vegyérték, buja betű...*

Szívszeizmográf

Üdvrengés rímére, vég-
veszély rémére szerzett
szeizmográf karcol ráncot,
szem, szájszöglet, homlok-
barázda detektálja lélek
kő-, bronz-, vasbeton-
korszakát mamutlépések
anyaméhig ható dobajától
gőzös dübörgésén is túl,
Richter-skálán kettő
alatt még laza, de hatnál
több (n)agyvárost dúl,
buzgalom hegyfokát
napi csúcs levegőhiánya
felé, ormok magzat-
vizéből gyűr Gyilkos-tót,
gyér gyökér markol csend
csaló nyomába, vak
homály hordája herdálja
elmetörmelék füstölgő
gyertyatartóit, szívóság,
szívesség, stressz relikviáit
vizsgaszessziótól jellem-
szigorlatig, törli jelenlét
tintapacnis katalógusát,
oltja ki fellángolások
parázsló üszkét, bár
újraélhetnél szál virággal
izzó várakozásban egyet
is, mielőtt örömszakra
koromszemmé hamvad,
repülőbordákon repülni
kész a csontszárnyú idő,
idegen idea kígyózik
idegen, s fojt hörgőbe
századot, mint harang-
szóra hurkolt harangkötél...

A legnagyobb magyar